

SON EMEL

CÜNÜMÜZ TÜRKÇESİYLE

MEHMET RAUF

♥ can
miras

MEHMET RAUF

SON EMEL

GÜNÜMÜZ TÜRKÇESİYLE

Can Miras

Son Emel, Mehmet Rauf

© 2022, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: Kanaat Kütüphanesi, 1329

Can Yayınları'nda 1. basım: Haziran 2022, İstanbul

Bu kitabın 1. baskısı 2000 adet yapılmıştır.

Dizi editörü: Mustafa Çevikdoğan

Editör: Şule Ayva

Düzeltili: Melis Oflas

Mizanpaj: Bahar Kuru Yerek

Sanat yönetmeni: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Kapak tasarımı: Diyaddin Sevindik / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Baskı ve cilt: Türkmenler Matbaacılık Reklam San. ve Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. No: 16-18

Topkapı, İstanbul

Sertifika No: 43087

ISBN 978-975-07-5748-8

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Maslak Mah. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza Giz, No: 9/25, Sarıyer / İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com/9789750757488

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 43514

MEHMET RAUF

SON EMEL

GÜNÜMÜZ TÜRKÇESİYLE

Günümüz Türkçesine uyarlayan

Seval Şahin

ÖYKÜ

♥can

Mehmet Rauf'un Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Eylül, 2019

Eylül (Günümüz Türkçesiyle), 2019

İhtizar, 2020

İhtizar (Günümüz Türkçesiyle), 2020

Âşıkane, 2020

Âşıkane (Günümüz Türkçesiyle), 2020

Karanfil ve Yasemin, 2021

Karanfil ve Yasemin (Günümüz Türkçesiyle), 2021

Serap, 2021

Son Emel, 2022

MEHMET RAUF, 27 Ağustos 1875'te İstanbul'da doğdu. Balat Mahalle Mektebi'ni bitirdikten sonra sırayla Eyüp Rüştiyesi, Soğukçeşme Rüştiyesi ve Bahriye Mektebi'nde okudu. Daha sonra memuriyete atıldı. İlk öyküsü 16 yaşındayken Halid Ziya'nın İzmir'de çıkardığı *Hizmet* gazetesinde yayımlandı. Erken yaşlarda kendini gösteren tiyatro ve edebiyat merakı, memuriyet yıllarında Servet-i Fünun çevresine girmesini sağladı. Tevfik Fikret'in halası Ayşe Sermet Hanım'la evlenip Fikret'in Rumelihi-sarı'ndaki yalısında yaşamaya başladı. Daha sonra Halid Ziya'yla sıkı bir dostluk kurdu. Büyüka'da bir kadına âşık oldu ve aşkına karşılık bula-mayınca intihara kalkıştı. Hüseyin Cahid ve Halid Ziya son anda yetişerek hayatta kalmasını sağladılar. Meşrutiyet'in ilanından sonra tekrar yazmaya başladı. *Eylül* romanıyla edebiyatımızda önemli bir yer tutan Mehmet Rauf, diğer eserlerinde de aşk maceralarını konu edinmiştir. Mehmet Rauf 1926'da felç geçirdi, 1931'de İstanbul'da öldü.

İçindekiler

Önsöz	11
Son Emel	13
Aşk Buhranları	19
Telafi	29
Gençlik Sırrı	37
Nafile	41
Camın Arkasında	47
Küçük Muallim	51
Ana Kız	61
Sappho	67
Carmen	81
Kirli Yadigâr	91
Şemsiyenin Altında	103
Necmi	115
Pera Palace'ta	127
İntihar Eden Birine Dair... ..	143
Zevk İçinde	147

Önsöz

Son Emel, Mehmet Rauf'un 1913'te yayımlanan üçüncü hikâye kitabıdır. Kitapta yer alan "İntihar Eden Birine Dair" hikâyesi dışındakilerin hepsi yazarın 1890'lı yılların sonunda yazdığı eserlerdir. 15 hikâyeden meydana gelen kitapta "Nafile" adlı hikâye Catulle Mendès'ten çevrilmiştir. "Sappho" ve "Carmen" isimli hikâyelerde ise anlatıcı kahramanın yaşadıkları ve okudukları kendi okuma ve yaşam tecrübesiyle birleştirilmiştir. Diğer hikâyelerde Mehmet Rauf, Servet-i Fünun döneminin bolca kullandığı verem, intihar, yoksulluk, kavuşamayan sevgililer unsurlarına başvurmuş, anlatmaktan yorulmadığı aldatan kadın kahramana da yer vermiştir. Dönem edebiyatının üzerinde düşünmeye başladığı düşmüş kadın kahraman ve bu kahramana acıma da bu kitapta yer yer karşımıza çıkmaktadır.

Daha önceki hikâye kitapları *İhtizar* ve *Âşıkane*'de olduğu gibi *Son Emel*'de de Mehmet Rauf, belirli bir ruh halini, duygu durumunu kitabına başlık olarak seçer. İlk hikâye kitabı *İhtizar*, can çekişen, acı çeken bireylerin; *Âşıkane* kadın ve erkek arasındaki fiziksel ve duygusal ilişkinin hikâyelerinin eseri-yken *Son Emel*, bir şeyin sonuna gelmiş bireylerin hayattan son isteklerini anlatan hikâyeleri bir araya getirir.

Son Emel'deki hikâyelerde Mehmet Rauf edebiyatının önde gelen unsurlarından kadın ve aşk hemen göze çarpar. Kadınlar ve erkekler arasındaki sohbetler, bu sohbetlerin kadınlar, aşk, cinsellik ve evlilik üzerinde dönmesi de onun edebiyatında çok rastladığımız unsurlardandır. Özellikle bu kitapta Mehmet Rauf, son emeline doğru koşan bireylerin ruh hallerini anlatmak için senfoniye benzeyen bir yapı oluşturmuştur. Bunun için sık

sık cümlelerin bitmeden kesildiği, anlamın birinden diğerine bu şekilde atlayışlar yaratıldığı bir cümle yapısıyla karşılaşırız. Uzun cümlelerin ki'li cümlelerle desteklendiğini, ardı ardına ki'li yan cümleciklerle büyüyen bir imgenin her ki'li cümle ve bu cümlelerde sıklıkla geçen “bütün” kelimeleriyle anlatıma ritmik bir unsur kazandırıldığını görüyoruz. *Son Emel*, bu şekilde anlatımı müzikal bir forma dönüştürüyor. Bu sebeple kitabın tamamına baktığımızda zaman zaman ki'li zaman zaman kesik kesik ifadelerle oluşan cümlelerle zaman zaman da özellikle bu kitabın tamamına yayılmış “bütün” kelimesinin kazandığı anlamlarla hikâyelerdeki bireylerin ruh hallerinin yansıtıldığı, benzer ruh hallerindeki bireylerin hikâyeleri için benzer cümle yapılarının ve ifadelerinin kullanıldığını fark ediyoruz. Böylece “bütün” bu hikâyeler bir araya gelerek bir senfoniye, “son emel”in müzikal bir anlatısını mümkün kılıyor.

Son Emel yayına hazırlanırken 1913'te yayımlanmış bas-kısı esas alındı.¹ Eseri, öğrencilerim Emir Özkan, Hilâl Aytaç, Işıl Baran, Münevver Sağlam, Neslihan Su Aydın ve Özge Say'la birlikte Arap harflerinden Latin harflerine aktardık. Kitabı yazarın üslubuna sadık kalarak ben günümüz Türkçesine çevirdim. Metinde geçen yabancı dildeki sözcüklerin yazımında orijinal dildeki halleri kullanıldı. Zaman ve para hesapları, mekânlar, nesnelere, kavramlar her sayfanın altında dipnotlarla açıklandı, dönem görsellerine yer verildi. Rumi takvime göre verilen tarihlerin yanına parantez içinde miladi takvime göre karşılıkları eklendi.

Elinizdeki kitap, Mehmet Rauf'un hikâyelerinin tamamını yayımlama girişimimizin üçüncü cildi. Bu kitabın hazırlanması ve yazarın hikâyeye külliyatının tamamlanması konusundaki yardımları için Mustafa Çevikdoğan'a çok teşekkürler. Her bir cildin hem edebiyat tarihimize hem de Mehmet Rauf edebiyatına yeni bir sayfa aralaması dileğiyle...

Seval Şahin
Eylül 2021

1. Mehmet Rauf'un hikâyelerinden bir seçki için bkz. *Mehmed Rauf, Seçme Hikâyeler*, Rahim Tarım (yay. haz.), Özgür Yayınları, İstanbul, 2007. *Son Emel*'in daha önce yapılmış bir çevirisi için bkz. *Mehmed Rauf, Son Emel*, Elif Tambulut (yay. haz.), Mühür Kitaplığı, İstanbul, 2017.

SON EMEL

“Veremim!”

Bunu her gün tekrar ediyordu. Etrafında yavaş yavaş çürüyüp birdenbire devrilen binlerce misallerle anlamıştı ki yakında kendisi de ölecekti. Bunu tebessümlerle, şakalarla daima söylüyordu; fakat bütün bunlara rağmen, zaten iyice araştırmış olduğu bu hastalığın kendinde mevcut olan her türlü alametlerine, hekimlerin artık tereddütle karışık baş sallamalarına, akrabasının telaş dolu bir özenle başlayıp günler, haftalar geçtikçe acı bir kabullenişe inen meraklarına, nihayet bütün gördüğü, bütün hissettiği, en hafif renklerine kadar kaçırmadığı bütün şu hallere rağmen öleceğine inanmıyor, inanamıyordu.

“Veremim!”

Bu bir süs gibi, gülümseyen ağzında gezdirdiği manasız, izsiz, uzak gördüğü bir şey gibi ilgisizce tekrar ettiği bir sözdü; ölümün, kefenleri, tabutları, mezarlarıyla gelen, bizi sevdiklerimizden, güzel şeylerden söküp ayırarak götüren ölümün çirkin heykeli henüz kendisine görünmemiş, henüz alnını soğuk terlerle ıslatmamış, vücudunu donuk titreyişlerle titretmemişti. Ve hastalık şikâyetleriyle geçirdiği günler, eve kapanıp kaldığından, artık her şeyden bıktığından, bu kapalı hayattan bunaldığından uzun uzun feryatlar ettiği günler, birisi biraz

kalbinin yolunu bulup dertleşse bütün bunların adı birer laf gibi söylenildiği, hekimlerin artık kendisinden gizli olmak üzere söyledikleri, “Nafile... Beş-on gün daha... Hem kim bilir... Çok yazık!” gibi sözleri gerçekten sezmediği anlaşılırdı; hatta etrafındakilerin endişelerine karşı acırcasına alayları bile vardı.

“Sıcaklar bir kere gelse...” diye ümit edercesine baş sallayışları vardı ki durumun ciddiyetini bilen, onun gibi hayallere, boş ümitlere kapılmayıp can çekişmesinin feriyadını bugün yarın işitmekten korkan akrabasının yüreklerini sızlatırdı.

“Yalnız bir ihmal... Kansızlık... Mide kötü, hazım yok... Bir nezle, geçmeyen, göğse inen bir nezle... İşte bu!” Genç çocuk hekimlere ta ilk görünüşünden beri ağızdan ağıza dolaşan bu sözlerden uzaklaşamıyordu. Bir şey vardı ki onu oyalyordu: Hani ya nöbetli hasta uykularında, karışık rüyalar arasında, birdenbire ortaya çıkıp şeytani alevler saçan şekilleriyle bir zerreyken korkunç boyutlara ulaşır sonra mesela yavaş yavaş ufalır dağılıyorken tekrar yine dehşetli boyutlarda büyüyüp şişerek birbirine çarpan hayaller arasında hastanın bilincini ateşli hummalarla yorup bütün uykularını dolduran o sınırsız şeylerin, o korkuların savaşı denilecek rüyaların içinde bir zerrenin bir yerden fıskırıp o sonsuz, o heybetli hayalleri, o korkunç cisimleri ezerek, sonra büyüyerek, ateşler içinde semalara, dünyalara sığamayacak kadar büyüyerek korkunç şekiller aldığı gibi, bütün bu ölüm fikirlerinin altından bir şey, bir hayal, bir ümit çıkıp o dehşetli şekilleri altüst ederek onu yine avutuyordu.

Sıcaklar, evet, zavallı çocuk, sıcaklar bir gelse... Fakat işte sıcak odasında, hatta bazı güneşli, hatta bazı herkesin sokaklara uğradığı o güzel günlerde bile ağrılar o kadar merhametsiz, o kadar gaddar; nöbetler o inatçı, o kadar kahrediciydi ki saatlerce koltuklusunda derman-

sız, ezilmiş, baygın kalır, isteklerini ancak daralan nefesinin acı veren gayretleriyle belirtirdi.

Artık son günlerin bütün zayıflığı gelmiş, onu yıkmış, harap etmiş, yüzünün kemikleri olanca çirkinliğiyle meydana çıkmış, bir çukura batmış yorgun gözler, karmakarışık uzamış saçlar, bütün çehresini kaplayan o acı, can yakan manalar onu sanki ağrıların iskeleti yapmıştı.

Evet, sıcaklar bir gelse... Lakin bu gece, bu ter denilemeyecek inatçı nem içinde, pençeleşe pençeleşe bitap ve harap kaldığı bu kâbuslar, ateşler o kadar şiddetliydi, ağrılar o kadar acı, o kadar dayanılmaz olmuştu, bütün uzuvlarını titreten sızılarla ciğerlerini sarsan öksürük o kadar inat etmişti ki artık bütün hayatından usanmış, bu kadar harap olmuşken kaybettiği gücünü bir daha nasıl telafi edeceğini düşündü ve mecalsiz, dermansız yattığı bu geçmez, müthiş, ateşli saatler zarfında işleyen, inatla durmadan işleyen hastalıklı muhakemeleriyle düşündü ve nihayet anladı ki artık bu mümkün değildi, artık ümitsiz bir hale gelmişti.

O zaman ilk defa olarak bütün ruhundan acı acı ak-seden iniltili bir sesle, "Eyvah!" etti. Ve o zaman ölümü düşündü; ömrümüzde bir kere düşündüğümüz, bir kere hissettiğimiz gibi, onu yalnız hakikaten karşımızda çirkin tırnaklı pençesiyle gördüğümüz zaman düşündüğümüz gibi düşündü ve sızlanarak, "Aman Yarabbi!" dedi. "Demek öleceğim ha!"

* * *

Öbür sabah.

Birdenbire elinden aynayı bırakarak başını çevirdi:
"Beni pencerenin yanına götürün anne!"

Seğirttiler. Bin çabayla sandalyesi pencerenin önüne sürüldü; yastıklar, minderler yerleştirildi. Başını dik tuta-

madığından omzuna doğru sarkıtıp süzölmüş gözleriyle dışarı bakmaya başladı. Kalbinde, bütün varlığında ölüm olduğu halde, artık öleceğine katiyen emin bulunduğu halde bakıyordu.

Güneş, güneş, güneş... Baharın ansızın bir hayat kıpırtısıyla titreşerek bütün canlılara bir emel kokusu bahşettiği parlak, taze, neşeli bir gündü. Bütün gökyüzü mas-mavi bir renkle gülüp duruyordu. Her tarafta güneşin sarhoş dalgaları raks ediyor, her şeyde güneşli, zinde bir zevk titreşiyordu. Karşılardaki evin bütün kış kapalı kalkan artık baka baka usandığı o tozlu, siyah, kirlili pencereleleri açılmış, o karanlık derinliklere doğru süzölen ışıkla dalgalı bir nur akmış, orada burada gülüşlerle, cilvelerle titreşip oynaşarak toz zerrelere bir altın değnek biçiminde şekillendiriyordu. Kafeslerin üzerini süpürge darbeleriyle süpüren bir kadın, hem şen şakrak türkü söylüyor hem de ara sıra belki içerde uyuyan çocuğuna “ee, ee” çekiyordu. Sokağın içinde, bitişğın oğlu Muammer kapının önüne çıkmış, “Şekerci, şekerci!” diye bağıyor, cami içinde oynayan çocukların haykırışmalarıyla, şamatalarıyla kıyamet kopuyor, etraf çınliyordu. Ve uzaktan, ta aşağıdan bir uğultu; düzensiz, gürültölü, yüksekten dökölen bir şelalenin gök gürültüsünü andırır iniltisi gibi kaba bir uğultu; nihayet şehrin bütün şamatası tekdüze, belirsiz bir devamla gürliyordu.

O zaman genç hasta düşündü ki burası Köprü¹ olmalıydı ve bu bir cuma günüydü; demek herkes gezmeye gidiyordu. Ve birdenbire Köprü gözünün önüne geldi:

Bu sayısız insanların iki taraftan akan coşkun seliyle, vapurların, ahalinin gürültüsüyle, yaz günlerine mahsus neşeyle güneşli, hayhuy dolu Köprü... Bu bahar güneşin-

1. Galata Köprüsü. (Y.N.)

den bulaşan gezinti arzusuyla iki tarafın muhtelif cadde-
lerinden, tramvaylardan, arabalarla koşuşan beygirlerden
dökülüp gelen halk kümeleri... Gazeteciler, satıcılar, su-
cular, sepetlerinden bahar kokuları yayılan çiçekçiler, gez-
meye çıkmış rengârenk şemsiyeli hanımlar, düdükleriyle,
buharlarıyla çığlıklar koparan, giden, gelen, sallana sallana
hıncahınç uzaklaşan vapurlar, denizin yüzeyini kapla-
mış kayık alayları, bütün bunların üzerinde güneşin yeşil
tepelerine, gülümseyip duran ufuklarına dağınık, hafif,
mahrem sisler serdiği boğazın renkli manzaraları... Tuzlu,
latif bir rüzgâr... Her yerde bir gürültü, bir harlıtı, bir çar-
pışma, bir üşüşme, bir heves, nihayet bir hayat!

Aman Yarabbi, Köprü, Köprü... Bunu şimdi birden-
bire ne kadar, ne kadar sevdi. O üzerinden binlerce defa
geçmiş olduğu yer; bu serilmiş, ölmüş hayatıyla, elini
kaldırmanın bile acı verdiği şu haliyle orası; şimdi erişil-
mez bir saadet gibi uzak, imkânsız ve temas edilemez
geliyordu.

Oh, oradan acaba bir kere, bir kerecik daha geçebile-
cek miydi? Oradan bir kere daha geçmek, bu durmaksı-
zın akan insan seli arasına bir kere daha karışıp o nihayet-
siz hayat zevkini duymak, bu kalabalığa gömülüp o sar-
hoş edici kokularda yüzerek, parça parça gelen tazelikler-
le, bahar esintileriyle ciğerleri şişerek güneşin sıcak doku-
nuşları altında cesur, sarhoş, hayat dolu koşmak, yürü-
mek... Ve sonra ağlamak, ölmek... Evet, hiç olmazsa orada
ölmek, köprüde... Şimdi bunu istiyordu, yalnız bunu...

Mahmutpaşa, 1312 [1896/1897]

AŞK BUHRANLARI

Nevber'in geldiğini haber verdikleri zaman Lütfiye'nin sokağa çıkmak üzere hazırlığı tamam olmuş, hizmetçisinin düzenlemeye çalıştığı odasının karışıklığı içinde aynalı dolabın karşısında eldivenlerini giymekle meşguldü. Ve ağzında bir tebessüm, dudaklarında Nevber'in de gezinti için beraberce kayığa gelmesi hakkında bir teklif, onun kapıdan girmesini öyle bekledi. Fakat kapıdan her zamanki neşeli uçuşuyla girmeyip siyah çarşafının içinde, kalkmış peçesinin altında beyaz, bir ölü yüzü kadar soluk beyaz çehresiyle, sabit ve ağlamaklı bakan vahşi gözleriyle Nevber'de o kadar alışılmadık bir tavır, şemsiyesine dayanıp duruşunda öyle bir yaralanmışlık vardı ki üzerine koşarak, "Ne oldun, nen var Allah aşkına!" diye ellerini tuttu.

Nevber zorla tebessüm ederek susuyordu, Lütfiye sualini tekrar etti, çok merak eder göründü. Nevber gözünün ucuyla bir taraftan kutuları toplarken diğer taraftan yan gözle kendilerini teftiştan uzak durmayan hizmetçiyi işaret etti ve Lütfiye'nin emriyle hizmetçi çıkıp da odada yalnız kaldıkları zaman şemsiyesini bir köşeye koyup gelen Lütfiye, Nevber'in mendilini yüzüne tutmuş, hıçkırdığını gördü.

"Allah aşkına nen var bakayım Nevberciğim, beni seversen söyle..." diye ayaklarının önüne diz çöktü. Bir

eliyle gözlerini açmaya uğraşıyor, diğeriyle öbür elini tutup sıkıyordu. Birdenbire korkarak, “Yoksa bey mi haber aldı?” diye soruyor, büyük bir facia, belki bir boşanma, bir büyük kepezelik tasavvur ediyordu. Ve kendisi böyle suallerle zorladıkça Nevber hıçkırıklarını yükselterek nihayet hüngür hüngür ağlamaya başladı.

“Mahvoldum, bittim, artık her şey bitti. Ah bilsen hemşireciğim, bir bilsen... Her şey hem bu sefer tamamen bitti,” diye tekrar ediyordu. Hıçkırıkları sözlerinin kelimelerini ayırıyor, göğsünde fırtınalar inliyordu. Sonra son derece ümitsizce, “Ah, bırak ağlayayım, bırak ağlayayım, çünkü bilemezsin, öleceğim... Mutlak...” dedi.

O zaman Lütfiye zorlamanın bir faydası olmayacağını anlayarak elini çekti; sonra bütün bütün susmayı da uygun bulmayarak, “Lakin hiç olmazsa söylesene ne oldu? İnsanı meraktan öldürmek mi istiyorsun yoksa... Nedir canım, ne oldu bakalım? Bir kere anlat...” diye ısrar etti.

O zaman genç kadın bütün vücudunu aralıksız titremelerle sarsan hıçkırıklar içinde kırılan cümlelerle anlatmaya başladı lakin iki cümlede bir tekrar hikâyesini bırakıp yeniden şikâyetlere başlıyordu ve bu, anlattığının manasını bozuyordu. Bu; henüz yirmi beş yaşında, ince yüzlü, narin endamlı, hafif kumral saçlı bir tazeydi ve yanında Lütfiye, otuzuna yaklaşan bu kara gözlü dilber, beyaz teninin üstünde çekici bir alaylı ifadeyle resmedilmiş siyah kaşlarının altında hain bir edayla gülen parlak gözleriyle karşısında acıklı bir aşkın çırpınılarıyla yanan genç kadına yarı merhametli, yarı alaycı bir bakışla bakıyordu.

Öteki hâlâ söyleniyordu:

“Ah bitti, artık bir daha görüşemeyeceğiz... Hem hiç, ebediyen, asla... Anlıyor musun, bugün son defaydı ve bunun hiçbir sebebi yok, hem hiç yok... Bilsen... Zaten onun beni istediğim kadar sevmediğini ben ta baştan

anlamıştım, o sade eğlenmek için yapıyordu... Ben ise budalalar gibi onu cidden sevdim... Ah, niçin yaptım Lütfiyecğim, bu sersemliği niçin yaptım?”

Lütfiye, Nevber'in elini sıkarak, “Niçin, niçin?” diye tekrar ediyordu. “Hiç yoktan da böyle bir şey olmaz ya... Elbette ne kadar olsa bir sebebi olur, değil mi ya? Bunun sebebi ne olabilir?”

“Sebebi mi? Sade delilik... Ben onu sevmiyormuşum... Halbuki görüyorsun, o da görüyor ki onun için ölüyorum... Beni sevmiyorsun diye başımın etini yiyordu. Her görüşüşümüzde yalnız bundan şikâyet eder. Halbuki bunu ben nasıl ispat edebilirdim değil mi? İşte bütün rahatımı, her şeyimi kendisine feda ettim; bundan daha başka ne isteyebilirdi... Halbuki o, ‘Beni sevsen!’ diye inledikçe çıldıracağım geliyor, ne vakit mümkünse hemen her tehlikeyi göze alıp kendine koştüğümü anlamıyor, kâfi bulmuyor, istesem her gün kendini görebilirim zannediyor. ‘Kim bilir daha ne düşündüklerin vardır!’ diyor. Yemin ediyorum, elimden gelen fedakârlığı yapıyorum. O ise daima kırgın, daima, daima... Ah, insan bir kere birbirine darılmaya başladı mı artık her şey bitiyor... Bazı görüşmelerimiz devamlı dargınlıkla, hırıltıyla geçiyordu. O köşede şikâyetli şikâyetli durur, ben kalkıp yalvararak, ‘Lakin senin için ölüyorum!’ demeye utanırım... Sen benim yerimde olsaydın ne yapardın bilmem ki? Benim vaktim yokken alıkoymak ister, ‘Sen de sevsen sen de beni alıkoymak isterdin!’ der... Daha neler neler! Ah Lütfiyecğim, iki aydır ne çektiğimi bir bilsen...”

Sustu. Gözleri şimdi artık kurumak isteyen yaşlarla bakıyordu. Lütfiye yarı gülümseyen bir merhametle bakıyor, bırakmadığı ellerini sıkıyordu. ‘Lakin anlatsan, her şeyi kendisine söylesen daha iyi olmaz mı?’ dedi; öteki başını sallayarak bunun mümkün olmadığını, onun söz anlamadığını anlatmak istiyordu.

Aman Yarabbi, Köprü, Köprü... Bunu şimdi birdenbire ne kadar, ne kadar sevdi. O üzerinden binlerce defa geçmiş olduğu yer; bu serilmiş, ölmüş hayatıyla, elini kaldırmanın bile acı verdiği şu haliyle orası; şimdi erişilmez bir saadet gibi uzak, imkânsız ve temas edilemez geliyordu.

“*Son Emel*’deki hikâyelerde Mehmet Rauf edebiyatının önde gelen unsurlarından kadın ve aşk hemen göze çarpar. Kadınlar ve erkekler arasındaki sohbetler, bu sohbetlerin kadınlar, aşk, cinsellik ve evlilik üzerinde dönmesi de onun edebiyatında çok rastladığımız unsurlardandır. Özellikle bu kitapta Mehmet Rauf, son emeline doğru koşan bireylerin ruh hallerini anlatmak için senfoniye benzeyen bir yapı oluşturmuştur.”

Seval Şahin

#edebiyatımızınmirası #servetifünun #gençlik #köprü #aldatma #evlilik

 can

canyayinlari.com | [f](#) | [@](#) | [canyayinlari](#)

öykü

ISBN 978-975-07-5748-8

9 789750 757488